

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci navrhovateľa **M. T., s. r. o., B.**, IČO: X., zastúpeného *advokátskou kanceláriou B. – Ď., s. r. o., so sídlom D.*, proti odporkyňi **Rade pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/29/2010 z 08. júna 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne z 08. júna 2010, č. RP/29/2010 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi **u k l a d á** zaplatiť súdny poplatok v sume 66 eur do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Opravným prostriedkom napadnutým rozhodnutím č. RP/29/2010 z 08. júna 2010 odporkyňa – Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) v správnom konaní č. 120-PLO/0-1809/2010, ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g a h/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov postupujúc podľa § 71 zákona o vysielaní a retransmisii, rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 10. januára 2010 o cca 12:21 hod., odvysielal program Panenstvo na obtiaž, ktorý označil ako nevhodný pre vekovú skupinu do 12 rokov, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu jednotného systému označovania vyhlášky Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z. z. (ďalej len „JSO“), za čo mu uložila podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu – pokutu, určenú podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 5.000 eur.

Ďalej vo výroku rozhodnutia uviedla, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila,“ a že v zmysle § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z. z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia splatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet: X., VS X., KS X..

Svoje rozhodnutie Rada odôvodnila, okrem iného, vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, písomným prepisom príslušnej časti programu „Panenstvo na obtiaž“, vzhľadom na záznamu vysielania dotknutého programu, neuznajúc argumenty navrhovateľa uvedené v jej vyjadrení v správnom konaní s konštatovaním, že navrhovateľ zaradením daného programu do vysielania s označením, ako program nevhodný pre maloletých do 12 rokov, nezohľadnila jeho vekovú vhodnosť pri zaradovaní programu do vysielania, a taktiež nesprávne uplatnila JSO. Predmetný program rozoberal situáciu hlavnej hrdinky, ktorá je ako jedna z posledných vo svojej triede panna. Strata panenstva bola hlavným motívom celého programu. Z popisu programu je zrejmé, že tento motív bol spracovaný z pohľadu hlavných predstaviteľov programu, a teda mladistvých navštevujúcich druhý ročník strednej školy (cca 16 rokov). Prístup k tejto téme bol preto značne odľahčený a zjednodušený napr. „rada“ od priateľiek hlavnej hrdinky, že o panenstvo nemôže prísť so svojim priateľom, lebo by sa strápnila.

Rada preto skonštatovala, že 12, 13 a 14 roční maloletí sa síce s témou sexuality v bežnom živote stretávajú, avšak v tomto veku ešte nie sú schopní pochopiť komplexnosť tejto problematiky.

Na základe uvedeného Rada dospela k názoru, že spôsob spracovania hlavnej témy programu nebol vhodný pre maloletých do 15 rokov. Predmetná scéna zapadala do kontextu celého programu, a teda zobrazila danú problematiku nevhodným spôsobom pre maloletých do 15 rokov. Predmetný program sa končí tzv. happyendom, z hľadiska morálneho posolstva sa však v danom prípade nedá hovoriť o jasnom pozitívnom morálnom posolstve programu. Program v konečnom dôsledku nedáva odpoveď na otázky sexuálnej aktivity mladistvých najmä nie pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov.

Vychádzala z názoru, že predmetný program obsahoval okrem iného aj scénu, v ktorej hlavná ženská predstaviteľka prichádza o panenstvo. Ako vyplýva zo záznamu programu daná scéna zobrazila sexuálny akt medzi hlavnou ženskou predstaviteľkou a jej partnerom. Scéna síce neobsahovala žiadne zábery, ktoré by zobrazovali pohlavné orgány, ale poskytovala pomerne podrobný pohľad na emócie, ktoré obaja partneri prežívali pred, počas, ako aj po sexuálnom akte. Takisto stvárnenie samotného aktu bolo reálne a hodnoverné s prihliadnutím na vek a skúsenosti jednotlivých aktérov. Rada preto dospela k názoru, že z charakteru danej scény jednoznačne vyplýva ambícia tvorcov filmu zachytiť najmä emócie oboch partnerov ako napr. zjavnú nervozitu a obavy a z nej vyplývajúce „problémy“ pri prvom spoločnom sexuálnom styku, rozpačité vnímanie „priebehu“ sexuálneho styku zo strany hlavnej predstaviteľky vzhľadom na fakt, že sa jednalo o jej prvú sexuálnu skúsenosť, „vyvrcholenie“ partnera, prekvapenie nad „trvaním“ sexuálneho styku, ako aj rozporuplné emócie partnerky po sexuálnom akte.

Vzhľadom na uvedené podľa Rady je zjavné, že uvedená scéna bola nepochybne významná pre dejovú líniu daného programu, čomu odpovedalo aj jej trvanie a najmä podrobný spôsob, akým zobrazovala emócie oboch partnerov najmä hlavnej hrdinky filmu.

Rada je kompetentná posudzovať označenie predmetného programu výhradne cez prizmu platných a účinných právnych predpisov Slovenskej republiky. Podmienky pre označovanie programov podľa vekovej vhodnosti sa môžu v jednotlivých krajinách Európskej Únie značne líšiť. Uvedené potvrdzuje aj označenie vekovej vhodnosti predmetného programu, ktorý bol koprodukčným dielom Švédska a Nórska, pričom vo Švédsku bol označený s piktogramom 11 a v Nórsku bol označený ako nevhodný pre maloletých do 15 rokov.

Ďalej dôvodila, že frekvencia výskytu hodnotiacich kritérií v danom programe bola nízka, nakoľko sa v danom programe vyskytovala iba jedna sexuálna scéna, ktorá bola súčasťou dejovej línie, ale podľa Rady ju možno označiť za vysokú. Taktiež uviedla, že hoci daná scéna nezobrazovala pohlavné orgány aktérov, samotný sexuálny akt, ako aj téma sexuality tvorili obsah tejto scény a táto téma bola v danej scéne spracovaná reálnym a hodnoverným spôsobom.

Pokiaľ ide o výšku pokuty, poukázala na to, že navrhovateľ bol od účinnosti zákona č. 308/2000 Z. z. v znení platnom a účinnom do 14. decembra 2009 v minulosti sankcionovaný za porušenie ustanovenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. a poslednými rozhodnutiami vo veci porušenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. (do 31. decembra 2007 bola predmetná povinnosť ustanovená v § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z.) bola účastníkovi konania rozhodnutím č. PR/51/2007 uložená sankcia – pokuta vo výške 100.000 Sk, rozhodnutím č. PR/62/2007 uložená sankcia – pokuta vo výške 100.000 Sk, rozhodnutím č. PR/14/2008 uložená – pokuta vo výške 50.000 Sk a rozhodnutím č. PR/13/2008 uložená – pokuta vo výške 50.000 Sk.

Rada na základe vyššie uvedených skutočností po zhodnotení kvalitatívneho a kvantitatívneho hľadiska porušenia povinností ustanovených v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. rozhodla o uložení pokút vo výške dolnej hranice zákonom stanoveného rozpätia, ktoré sú vzhľadom na závažnosť správneho deliktu, rozsah a dosah vysielania, miery zavinenia a následkom porušenia povinnosti dostačujúce a ich uloženie považuje za plne odôvodnené.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ na Najvyššom súde Slovenskej republiky v zákonnej lehote opravný prostriedok podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) namietajúc, že Rada vydaním napadnutého rozhodnutia porušila práva odvolateľa garantované Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), najmä garancie právneho štátu, a tiež práva na súdnu a inú právnu ochranu.

Navrhovateľ vzhľadom na priebeh správneho konania predchádzajúceho rozhodnutiu vo veci a na skutočnosť, že sa k skutkovému stavu tak ako im bol prednesený kanceláriou Rady písomne vyjadril, považoval za potrebné vyjadriť sa najmä k právnemu posúdeniu veci a postupu Rady v konaní predchádzajúcemu vydaniu rozhodnutia, najmä k spôsobu použitia inštitútu správnej úvahy Radou.

Navrhovateľ Radou odôvodnené rozhodnutie, ktoré vyhodnotil v časti odvysielaného obsahu ako sexuálnej scény, považuje za nepreukázané a nedostatočne odôvodnené. Z prepisu vysielania, ktorý dala Rada účastníkovi k dispozícii nie je podľa navrhovateľa zrejmé, ktorý zobrazený obsah má byť sexuálnou scénou a na základe akého kľúča a akým postupom sa Rada rozhodla na základe svojej správnej úvahy určiť sexuálnosť zobrazeného obsahu, keď odvysielaný obsah podľa prepisu poskytnutého Radou neobsahuje zobrazenie nahoty.

Taktiež považuje za nesprávne a v rozpore s úlohou správneho orgánu, ktorý má posúdiť v správnom konaní všetky okolnosti za účelom vydania správneho rozhodnutia, že Rada vyhodnotila ako irelevantný argument o označení predmetnej relácie piktogramom 11 vo Švédsku. V prípade, že Rada považuje takýto argument účastníka za irelevantný, navrhovateľ má za to, že by mala ako správny orgán tvrdenie o irelevancii podoprieť zdôvodnením a vysporiadaním sa s dôvodmi, prečo na takýto argument neprihliada.

Podľa navrhovateľa, postupom správneho orgánu mu bola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom a správny orgán postupoval v konaní v rozpore so zákonom. Ďalej namietal, že konanie správneho orgánu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu trpí takými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Taktiež uviedol, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

Tiež namietal, že výroková časť rozhodnutia neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý, nezameniteľný popis skutku, ktorým bola naplnená skutková podstata správneho deliktu. Namietal, že vo výrokovej časti absolútne absentuje popis spáchania alebo popis ďalších skutočností, na základe ktorých by daný správny delikt bol identifikovaný tak, aby bolo z popisu zrejmé akým konaním, a akými výrokmi bol správny delikt spáchaný. V tomto smere poukazoval na rozhodnutie Městského soudu v Praze v konaní pod sp. zn. 7Ca/315/07.

Navrhovateľ namietal aj upretie práva vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom rozhodným pre vydanie rozhodnutia (najmä tým, že vôbec neidentifikovala presne skutok, pre ktorý začala správne konanie a pre ktorý uložila sankciu). Zároveň uviedol, pokiaľ absentuje presná identifikácia skutku vo výroku rozhodnutia, tak podľa navrhovateľa ide o nedostatok materiálnej stránky rozhodnutia a takéto rozhodnutie je treba považovať za nezákonné. K tomuto argumentu poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 6Sžo/55/2010.

Mal za to, že rovnakým nedostatkom trpí tiež výrok rozhodnutia o udelení sankcie, pričom Radou uložená výška sankcie - pokuty nie je uložená v súlade so zákonom, a že ide

iba o prejav svojvôle pri výkone právomoci správneho orgánu, a preto ju považuje za nezákonnú a žiadnym spôsobom zdôvodnenú.

S poukázaním na vyššie uvedené skutočnosti a postup odporkyne, ako správneho orgánu, napadané rozhodnutie predstavuje porušenie základných zásad právneho štátu, najmä zásady právnej istoty, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nezrozumiteľné, neurčité, nemá dostatok dôvodov, a preto je nepreskúmateľné a nezákonné. Konanie predchádzajúce rozhodnutiu trpí takými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Vady konania správneho orgánu predchádzajúceho rozhodnutiu správneho orgánu a vady rozhodnutia správneho orgánu považujeme za natoľko závažné, že navrhujeme, aby Najvyšší súd napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/29/2010 zo dňa 08. júna 2010 **zrušil** a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

V prípade úspechu si navrhovateľ uplatnil náhradu trov konania.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k podanému opravnému prostriedku, ktorý navrhovateľ v odvolaní proti rozhodnutiu Rady č. RP/29/2010 odôvodnil, uvádza nasledovné:

K námietke navrhovateľa ohľadom nedostatočného opisu skutku uviedla, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným. Vo výrokovej časti rozhodnutia je uvedený, resp. vymedzený:

- a) čas spáchania správneho deliktu – 10.01.2010 o cca 12:21 hod.
- b) spôsob spáchania správneho deliktu – odvysielanie programu Panenstvo na obtiaž a jeho označenie ako program nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov,
- c) správny delikt – nesprávne uplatnenie JSO.

Výroková časť rozhodnutia tak podľa navrhovateľa exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ dopustil a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia. Výroková časť rozhodnutia tak podľa odporkyne exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ dopustil a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia. Poukázala pritom na rozhodnutie Městského soudu v Praze č. 8 Ca/297/2007-4.

Odporkyňa argument navrhovateľa o tom, že mu nie je zrejmé, cit.: „*ktorý zobrazený obsah má byť sexuálnou scénou...*“ považuje za nepravdivý a zjavne účelný, keď tieto sexuálne scény boli špecifikované spôsobom, ktorý vylučuje ich zameniteľnosť s inými scénami programu. Taktiež argument navrhovateľa o skutočnosti, že predmetný prepis/popis

skutkového stavu vypracoval pracovník kancelárie Rady, a preto ho nemožno považovať za relevantný pre posúdenie odvysielaného obsahu považuje odporkyňa za nedôvodný. Pri svojom rozhodovaní, v zmysle zásady spoľahlivo zisteného skutkového stavu, vychádza výlučne z reálneho skutkového stavu, tak ako bol odvysielaný, teda z predmetného záznamu vysielania.

Tvrdenie navrhovateľa, že mu bolo upreté právo v súlade s ustanovením § 23 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb., odporkyňa vo svojom vyjadrení považovala za zmätočné a nepravdivé. Navrhovateľ bol v oznámení o začatí správneho konania poučený o jeho právach plynúcich z citovaného ustanovenia, napriek tomu ich v priebehu celého konania pred správnym orgánom neuplatnil. Tvrdenie navrhovateľa, že nemal možnosť vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie č. RP/29/2010 je podľa odporkyne bezpredmetné.

Taktiež je odporkyňa presvedčená, že aj odkaz na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/55/2010 zo dňa 16. júna 2010 nepotvrďuje navrhovateľov argument o nedostatočnej identifikácii skutku v oznámení o začatí správneho konania zo strany odporkyne, ale naopak tento argument vyvracia. Odporkyňa je presvedčená, že v predmetnom správnom konaní postupovala v úplnej zhode so závermi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré uviedol v rozsudku č. 6Sžo/55/2010 zo dňa 16. júna 2010. Odporkyňa teda jednoznačne poskytla možnosť navrhovateľovi vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie pred vydaním rozhodnutia vo veci samej v zmysle § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. a tiež postupovala v úzkej súčinnosti s navrhovateľom v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb..

Odporkyňa k tvrdeniu navrhovateľa, že Rada nie je orgánom, plne kvalifikovaným na posúdenie vnímania obsahu ako sexuálneho zo strany maloletých uviedla, že podľa zákona č. 308/2000 Z. z. patrí do kompetencie odporcu, okrem iného tiež dohliadať na dodržiavanie ustanovení tohto zákona, a teda medzi inými aj na dodržiavanie správne zaviesť a uplatňovať JSO v navrhovateľovom vysielaní. Z uvedeného vyplýva, že odporkyňa je jediným orgánom, ktorý má zákonnú kompetenciu posúdiť, či k porušeniu predmetného ustanovenia došlo alebo nie. Ustanovenia JSO nedefinujú pojem „sexuálna scéna, ktorá je súčasťou dejovej línie“, a teda sa jedná o tzv. „neurčitý“ pojem. Výklad neurčitých pojmov je vo výlučnej kompetencii aplikujúceho správneho orgánu v rámci správnej úvahy a túto nie je možné nahradiť znaleckým posudkom.

Poukázala tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu č. 3SŽ/4/2007.

Navrhovateľovu námietku k označovaniu relácií piktogramom v rámci Európskej únie považuje odporkyňa za nedôvodnú s tvrdením, že sa s ňou v napadnutom rozhodnutí vysporiadala.

K námietke navrhovateľa ohľadom neodôvodnenia výšky pokuty uviedla, že sa riadila kritériami, ktoré v rozhodnutí aj uviedla. S viacerými kritériami, ktoré odporkyňa uviedla na záver odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sa odporkyňa obsirnejšie vysporiadala v iných častiach odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia výšky pokuty jednoznačne vyplýva, že nesprávnym uplatnením JSO pri tomto programe došlo k zmareniu účelu JSO, ktorým je informovať rodičov o vhodnosti jednotlivých programov pre rôzne vekové skupiny maloletých. Odporkyňa pri určovaní výšky pokuty prihliadla na skutočnosť, že účastník konania už bol v minulosti viackrát právoplatne sankcionovaný za porušenie predmetnej povinnosti a prihliadla aj na výšku udelených sankcií. Tiež prihliadla na celkový kontext predmetného programu, ktorý vzhľadom na ústrednú tému predmetného programu nebol adekvátny k emocionálnej a rozumovej vyspelosti vekovej skupiny maloletých do 15 rokov. Odporkyňa dospela k záveru, že predchádzajúce sankcie nesplnili preventívny, resp. výchovný účel a vzhľadom na závažnosť predmetného správneho deliktu považuje výšku pokuty za plne odôvodnenú. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že odporkyňa prihliadla na všetky kritériá, ktoré mohli mať vplyv na určovanie výšky pokuty, a tieto kritéria v napadnutom rozhodnutí uviedla.

Na základe vyššie uvedeného mala odporkyňa za to, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej má za to, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb., a po oprave podľa § 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zákona č. 71/1967 Zb., a že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom a navrhuje, aby Najvyšší súd v súlade s (§ 250q ods. 2 OSP) napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/29/2010 zo dňa 08. júna 2010 **potvrdil**.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z.), preskúmal v rozsahu opravného prostriedku v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP, napadnuté rozhodnutie odporkyne prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) dňa

10. marca 2011, oboznámil sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, ako aj s obsahom administratívneho spisu č. 120-PLO/0-1809/2010 a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je **dôvodný**.

Na pojednávaní dňa 10. marca 2010 zástupca navrhovateľa poukázal na neurčitosť výroku napadnutého rozhodnutia, nakoľko v ňom nie je uvedené konkrétne porušenie zákona, že nebol použitý piktogram do 15 alebo 18 rokov ako aj uvedenie schémy podľa JSO. Dodal, že v zmysle zásad správneho trestania absentuje aj správny opis skutku. Súčasne si uplatnil náhradu trov konania.

Zástupca odporkyne sa pridržel svojho písomného vyjadrenia nachádzajúcom sa na liste č. 5A až 5E a uviedol, že skutok je určitý a nezameniteľný s iným skutkom.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250i ods. 1 OSP).

Podľa § 250i ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250i ods. 2 OSP ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní

nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnomu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 eur do 66.387 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 19.916 eur, ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 4) alebo nezabezpečil časové zaradenie programov alebo iných zložiek programovej služby v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom (§ 20 ods. 5).

Podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti je vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinný na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (ďalej len „jednotný systém označovania“).

Porovnaním opravného prostriedku a obsahu administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že skutkový stav medzi účastníkmi nie je sporný. Navrhovateľ nepoprel, že dňa 10. januára 2010 o cca 12:21 hod. odvysielal program Panenstvo na obtiaž.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľa bolo posúdiť, či navrhovateľ odvysielaním tohto programu porušil zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí, a či sankcia bola uložená v súlade so zákonom.

Najvyšší súd si neosvojil argumentáciu navrhovateľa majúcu za to, že program svojím obsahom bol nie len nevhodne označený kategóriou pre maloletých do 12 rokov, ale bol aj spôsobilý vyvolať nesprávne morálne posolstvo maloletým.

Podľa názoru najvyššieho súdu nemožno opomínať, že maloletí sú najnáchylnejšou skupinou na preberanie vonkajších vplyvov a vzorov pri formovaní vlastného individuálneho rebríčka hodnôt, zvlášť z masmédií, a preto má za to, že príspevok svojím obsahom bol nevhodný pre maloleté deti.

Najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že odvysielaný program „Panenstvo na obtiaž“ a jeho morálne posolstvo predmetného programu označeného do „12 rokov“ bolo spôsobilé ohroziť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých, lebo odvysielaná scéna a podľa najvyššieho súdu aj celý film u maloletých do 12 rokov vyvoláva nebezpečenstvo pochopenia takejto formy správania, ako niečo normálne a taktiež aj následného napodobňovania, a že je nevyhnutné si uvedomiť, že pre maloletých sa môžu jednotlivé postavy programu („Panenstvo na obtiaž“) stať akýmsi vzorom, a preto maloletí musia byť chránení pred možnosťou stretu s takýmto správaním.

Podľa názoru najvyššieho súdu rodičia by mali mať možnosť spoľahnúť sa na to, že ich deti nebudú vystavené možným negatívnym vplyvom pri sledovaní televízie aspoň v tom časovom úseku, ktorý je presne vymedzený zákonom a vysielateľom odvysielané programy budú správne označené JSO.

Neobstojí ani argumentácia navrhovateľa, keď poukázal na označenie predmetnej relácie piktogramom o kritériách vekovej vhodnosti v rámci iných krajín Európskej únie.

Najvyšší súd sa nemohol stotožniť ani s námietkou navrhovateľa ohľadom nedostatočného opisu skutku vo výrokovej časti rozhodnutia. I podľa názoru Najvyššieho súdu výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. sa na konanie o sankciách vrátane ukladania pokút vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov).

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu,

podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď citované ustanovenie explicitne neustanovuje, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Bezchybne formulovaný výrok je preto nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia, a nie jeho odôvodnenie, môže byť vynútiteľný správnu exekúciou a pod.. Z uvedených dôvodov je vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, ktoré spočíva v špecifikácii správneho deliktu takým spôsobom, aby sankcionované konanie **nebolo zameniteľné** s konaním iným.

V preskúmvanej veci výroková časť opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia zhora uvedené kritéria spĺňa. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený, resp. vymedzený čas spáchania správneho deliktu – 10.01.2010 o cca 12:21 hod. spôsob spáchania správneho deliktu – odvysielanie programu Panenstvo na obtiaž a jeho označenie ako program nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov a je konkrétne uvedený i správny delikt – nesprávne uplatnenie JSO. Výroková časť rozhodnutia tak i podľa názoru najvyššieho súdu exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ dopustil a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia. Preto námietku navrhovateľa v tomto smere treba považovať za bezpredmetnú.

Rozhodnutie odporkyne podľa názoru Najvyššieho súdu má všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku a nevykazuje formálne ani logické nedostatky. Najvyšší súd tiež nezistil, že by odvolaním napadnuté rozhodnutie trpelo vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či navrhovateľ takýto nedostatok rozhodnutia namietal. Najvyšší súd sa v tomto smere stotožnil s rozhodnutím Rady.

Rovnako bola obsahom administratívneho spisu vyvrátená i námietka navrhovateľa, že jej bolo upreté právo v súlade s ustanovením § 23 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. Preto tvrdenie navrhovateľa, že nemala možnosť vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie č. RP/29/2010 z 08. júna 2010 nemá oporu v spisovom materiáli.

Rovnako ako odporkyňa aj najvyšší súd je presvedčený, že odkaz na rozsudok Najvyššieho súdu 6Sžo/55/2010 zo dňa 16. júna 2010 nepotvrďuje navrhovateľov argument o nedostatočnej identifikácii skutku v oznámení o začatí správneho konania zo strany odporkyne, ale naopak tento argument vyvracia.

Najvyšší súd neakceptoval ani námietku navrhovateľa týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia výšky uloženej pokuty, nakoľko, ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odporkyňa pri stanovení výšky pokuty zdôraznila predchádzajúce porušenia zákona navrhovateľom podľa konkrétnych prechádzajúcich rozhodnutí, pričom ustálenie výšky pokuty v rámci zákonom určeného rozpätia, či sadzby je zásadne otázkou správneho uváženia a Najvyšší súd podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe povolenej voľnej úvahy (správneho uváženia), preskúmava iba, či takéto rozhodnutie nevybočilo z rámca povolenej voľnej úvahy, a či je v súlade so zákonom.

Odvolanie navrhovateľa neobsahuje nijaké argumenty, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť alebo spochybniť závery odporkyne uvedené v jej rozhodnutí.

Keďže v rozsahu navrhovateľom vymedzených odvolacích dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukázaním na vyššie uvedené napadnuté rozhodnutie Rady podľa § 250q ods. 2 OSP **potvrdil.**

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. e/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k tomuto zákonu.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, tak že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal keďže v konaní **nemal úspech**.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. marca 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Petra Slezáková